

Vec C-188/24

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

7. marec 2024

Vnútroštátny súd:

Conseil d'État

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

6. marec 2024

Žalobkyne:

WebGroup Czech Republic, a. s.

NKL Associates, s. r. o.

Žalovaní:

Ministre de la Culture

Premier ministre

CONSEIL D'ETAT
(ŠTÁTNA RADA,
FRANCÚZSKO)
rozhodujúca

v sporovom konaní

[*omissis*]

SPOLOČNOSŤ WEBGROUP CZECH REPUBLIC a ďalšia

[*omissis*]

I° Súhrnnou žalobou, doplnením podania, replikou a tromi novými vyjadreniami, zaregistrovanými 7. februára, 9. mája a 21. novembra 2022, ako aj 7. septembra a 5. decembra 2023 a 19. januára 2024 na sekretariáte pre súdne spory Conseil d'État (Štátna rada) pod číslom 461193, spoločnosť Webgroup Czech Republic žiada, aby Conseil d'État (Štátna rada):

1. zrušila z dôvodu prekročenia právomoci décret n° 2021-1306 du 7 octobre 2021 relatif aux modalités de mise en œuvre des mesures visant à protéger les mineurs contre l'accès à des sites diffusant un contenu pornographique (dekrét č. 2021-1306 zo 7. októbra 2021 o postupoch vykonávania opatrení na ochranu maloletých osôb pred prístupom na webové stránky obsahujúce pornografický obsah);

2. [*omissis*]

Tvrdí, že dekrét, ktorý napadla:

– je poznačený formálnou chybou spočívajúcou v tom, že ani tento dekrét, ani loi du 30 juillet 2020 (zákon z 30. júla 2020), ktorý je jeho právnym základom, neboli oznámené Európskej komisii a Českej republike v súlade s článkom 3 smernice 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode;

– je poznačený negatívnym nedostatkom právomoci, pretože nešpecifikuje povahu technických prostriedkov, ktoré sa majú zaviesť na zabránenie prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu na internete;

– porušuje zásady právnej istoty a proporcionality zakotvené v práve Európskej únie, článok 16 Deklarácie práv človeka a občana z roku 1789, právo na spravodlivý proces zaručené ustanoveniami článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a slobodu prejavu zaručenú ustanoveniami článku 10 uvedeného dohovoru;

– porušuje ciele smernice č. 2000/31/ES z 8. júna 2000 tým, že ukladá opatrenia všeobecnej a abstraktnej povahy zamerané na určitú kategóriu služieb informačnej spoločnosti, ktoré sú opísané všeobecne a uplatňujú sa bez rozdielu na každého poskytovateľa tejto kategórie služieb.

Ministre de la culture (ministerka kultúry) v dvoch vyjadreniach k žalobe, zaregistrovaných 9. septembra 2022 a 9. januára 2024, navrhuje žalobu zamietnuť. Tvrdí, že žalobné dôvody uplatňované žalobkyňou nie sú dôvodné.

Vo vyjadrení žalovaného, ktoré bolo zaregistrované 10. januára 2024, Premier ministre (predseda vlády) uviedol, že sa pripája k pripomienkam ministerky kultúry.

Dvomi vyjadreniami vedľajšieho účastníka konania zaregistrovanými 15. novembra 2022 a 7. marca 2023 združenia „Osez le féminisme!“ a „Le Mouvement du Nid“ navrhujú žalobu zamietnuť. Tvrdia, že ich vstup do konania je prípustný a že dôvody uvedené v žalobe nie sú podložené.

Dvomi vyjadreniami vedľajšieho účastníka konania zaregistrovanými 10. júla a 20. septembra 2023 združenie „Les effronté-E-S“ navrhuje žalobu zamietnuť. Tvrdí, že jeho vstup do konania je prípustný a že žalobné dôvody uvedené v žalobe sú neopodstatnené.

2° Súhrnnou žalobou, doplnením podania, replikou a tromi novými vyjadreniami, zaregistrovanými 7. februára, 9. mája a 21. novembra 2022, ako aj 7. septembra a 5. decembra 2023 a 19. januára 2024 na sekretariáte pre súdne spory Conseil d'État (Štátna rada) pod číslom 461195, spoločnosť NKL Associates, s. r. o žiada, aby Conseil d'État (Štátna rada):

1. zrušila z dôvodu prekročenia právomoci décret n° 2021-1306 du 7 octobre 2021 relatif aux modalités de mise en œuvre des mesures visant à protéger les mineurs contre l'accès à des sites diffusant un contenu pornographique (dekrét č. 2021-1306 zo 7. októbra 2021 o postupoch vykonávania opatrení na ochranu maloletých osôb pred prístupom na webové stránky obsahujúce pornografický obsah);

2. [omissis]

Tvrdí, že dekrét, ktorý napadla:

– je poznačený formálnou chybou spočívajúcou v tom, že ani tento dekrét, ani loi du 30 juillet 2020 (zákon z 30. júla 2020), ktorý je jeho právnym základom, neboli oznámené Európskej komisii a Českej republike v súlade s článkom 3 smernice 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode;

- je poznačený negatívnym nedostatkom právomoci, pretože nešpecifikuje povahu technických prostriedkov, ktoré sa majú zaviesť na zabránenie prístupu maloletých osôb k pornografickému obsahu na internete;
- porušuje zásady právnej istoty a proporcionality zakotvené v práve Európskej únie, článok 16 Deklarácie práv človeka a občana z roku 1789, právo na spravodlivý proces zaručené ustanoveniami článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a slobodu prejavu zaručenú ustanoveniami článku 10 uvedeného dohovoru;
- porušuje ciele smernice č. 2000/31/ES z 8. júna 2000 tým, že ukladá opatrenia všeobecnej a abstraktnej povahy zamerané na určitú kategóriu služieb informačnej spoločnosti, ktoré sú opísané všeobecne a uplatňujú sa bez rozdielu na každého poskytovateľa tejto kategórie služieb.

Ministre de la culture (ministerka kultúry) v dvoch vyjadreniach k žalobe, zaregistrovaných 9. septembra 2022 a 8. januára 2024, navrhuje žalobu zamietnuť. Tvrdí, že žalobné dôvody uplatňované žalobkyňou nie sú dôvodné.

Vo vyjadrení žalovaného, ktoré bolo zaregistrované 10. januára 2024, Premier ministre (predseda vlády) uviedol, že sa pripája k pripomienkam ministerky kultúry.

Dvomi vyjadreniami vedľajšieho účastníka konania zaregistrovanými 15. novembra 2022 a 7. marca 2023 združenia „Osez le féminisme!“ a „Le Mouvement du Nid“ navrhujú žalobu zamietnuť. Tvrdia, že ich vstup do konania je prípustný a že dôvody uvedené v žalobe nie sú podložené.

Dvomi vyjadreniami vedľajšieho účastníka konania zaregistrovanými 10. júla a 20. septembra 2023 združenie „Les effronté-E-S“ navrhuje žalobu zamietnuť. Tvrdí, že jeho vstup do konania je prípustný a že žalobné dôvody uvedené v žalobe sú neopodstatnené,

so zreteľom na ostatné dokumenty v spise;

so zreteľom na:

- Zmluvu o fungovaní Európskej únie,
- smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000,
- code pénal (trestný zákonník),
- [omissis],
- la loi n° 2020-936 du 30 juillet 2020 (zákon č. 2020-936 z 30. júla 2020),
- [omissis],

[omissis]

keďže:

- 1 S cieľom bojovať proti rastúcemu vystaveniu maloletých osôb pornografickému obsahu a škodlivým účinkom, ktoré má takéto vystavenie na ich psychický vývoj a na násilie páchané na ženách, mal loi du 30 juillet 2020 visant à protéger les victimes de violences conjugales (zákon z 30. júla 2020 o ochrane obetí domáceho násillia) posilniť, pokiaľ ide o pornografické stránky, ktoré umožňujú maloletým osobám prístup k svojmu obsahu, účinnosť ustanovení článku 227-24 code pénal (trestný zákonník), podľa ktorého je už dávno trestným činom „výroba, preprava alebo šírenie akýmkoľvek spôsobom a na akomkoľvek nosiči správy násilnej povahy, podnecujúcej k terorizmu, pornografickej alebo takej, ktorá môže spôsobiť vážne poškodenie ľudskej dôstojnosti alebo lákať maloleté osoby k hrám, ktoré ich fyzicky ohrozujú, alebo komerčné využívanie takejto správy ... ak je pravdepodobné, že správu uvidí alebo bude vnímať maloletá osoba“, a to pod hrozbou trestu odňatia slobody na tri roky a pokuty 75 000 eur.
- 2 Na tento účel sa po prvé v článku 22 loi du 30 juillet 2020 (zákon z 30. júla 2020) spresnil článok 227-24 code pénal (trestný zákonník), pričom sa doň premietla ustálená judikatúra Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko), podľa ktorej je trestným činom uvedeným v tomto článku „aj to, keď prístup maloletej osoby k správam uvedeným v prvom pododseku vyplýva z obyčajného vyhlásenia maloletého, že má aspoň osemnásť rokov“.
- 3 Po druhé sa článkom 23 tohto zákona zaviedol postup, ktorý predsedovi Autorité de régulation de la communication audiovisuelle et numérique (Regulačný úrad pre audiovizuálnu a digitálnu komunikáciu, Francúzsko, ďalej len „Arcom“) umožňuje, aby v prípade, že zistí, že osoba, ktorej činnosť spočíva v editovaní obsahu verejnej online komunikačnej služby, umožňuje maloletým prístup k pornografickému obsahu v rozpore s článkom 227-24 code pénal (trestný zákonník), zaslal tejto osobe formálnu výzvu, v ktorej jej nariadi, aby prijala všetky opatrenia, ktoré by mohli maloletým zabrániť v prístupe k dotknutému obsahu, a to v lehote pätnástich dní. Ak osoba, ktorej bola výzva doručená, tento príkaz nespĺní, predseda orgánu Arcom môže vec postúpiť predsedovi tribunal judiciaire de Paris (súd v Paríži, Francúzsko), aby vydal príkaz na ukončenie prístupu k tejto službe a odkazovania na ňu prostredníctvom vyhľadávača alebo adresára. V článku 23 zákona sa odkazuje na dekrét, ktorým sa určia podmienky uplatňovania. Na tomto základe sa v décret du 7 octobre 2021 relatif aux modalités de mise en œuvre des mesures visant à protéger les mineurs contre l'accès à des sites diffusant un contenu pornographique (dekrét zo 7. októbra 2021 o postupoch pri vykonávaní opatrení na ochranu maloletých osôb pred prístupom na stránky s pornografickým obsahom) spresnili postupy, ktorými môže predseda orgánu Arcom uplatňovať postup stanovený v článku 23 zákona.

- 4 Dvomi žalobami, ktoré je namieste spojiť na účely rozhodnutia jediným rozhodnutím, sa spoločnosti Webgroup Czech Republic a NKL Associates, s. r. o., domáhajú zrušenia tohto dekrétu z dôvodu prekročenia právomoci.

O vstupe do konania združení „Osez le féminisme“, „Mouvement du Nid“ a „Les effronté-E-S“:

- 5 Vzhľadom na predmet a povahu sporu združenia „Osez le féminisme“, „Mouvement du Nid“ a „Les effronté-E-S“ odôvodňujú dostatočný záujem na zachovaní napadnutého dekrétu svojím účelom zriadenia a svojou činnosťou. Ich vstup do konania je preto prípustný.

O námietke nedostatočnej presnosti napadnutého dekrétu:

- 6 [omissis] [Zamietnutie žalobného dôvodu vnútroštátnym súdom]

O žalobných dôvodoch založených na porušení zásad právnej istoty a proporcionality, práva na spravodlivý proces a slobody prejavu:

- 7 [omissis] [Zamietnutie žalobných dôvodov vnútroštátnym súdom]

O odkaze na smernicu 2000/31/ES z 8. júna 2000:

- 8 V článku 1 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti a najmä elektronického obchodu sa stanovuje: „1. Táto smernica sa snaží prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu zabezpečením voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi. 2. Táto smernica harmonizuje, v rozsahu potrebnom na dosiahnutie cieľa uvedeného v odseku 1, určité vnútroštátne ustanovenia o službách informačnej spoločnosti týkajúce sa vnútorného trhu, sídla poskytovateľov služieb, komerčných oznámení, elektronických zmlúv, zodpovednosti sprostredkovateľov, spravovacích poriadkov, mimosúdneho riešenia sporov a spolupráce medzi členskými štátmi.“
- 9 V článku 2 tej istej smernice sa stanovuje: „Na účely tejto smernice majú nasledujúce výrazy uvedený význam: ... (h) ‚koordinovaná oblasť‘: požiadavky ustanovené v právnych systémoch členských štátov uplatniteľné na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti alebo na služby informačnej spoločnosti, bez ohľadu na to, či sú všeobecnej povahy alebo či sú pre ne špeciálne navrhnuté. (i) Koordinovaná oblasť sa týka požiadaviek, ktoré musí poskytovateľ služieb spĺňať pokiaľ ide o: – začatie činnosti súvisiacej so službou informačnej spoločnosti, ako napríklad požiadavky týkajúce sa kvalifikácie, udeľovania oprávnení alebo oznamovania, – vykonávanie činnosti služby informačnej spoločnosti, ako napríklad požiadavky týkajúce sa správania sa poskytovateľa služieb, požiadavky týkajúce sa kvality alebo obsahu služby, vrátane tých, ktoré sa uplatňujú na reklamu a zmluvy alebo požiadavky týkajúce sa zodpovednosti poskytovateľa služieb“.

- 10 Podľa článku 3 tej istej smernice: „1. Každý členský štát zabezpečí, aby služby informačnej spoločnosti poskytované poskytovateľom služieb, ktorý má sídlo na jeho území, boli v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktoré sa uplatňujú v príslušnom členskom štáte a ktoré spadajú do koordinovanej oblasti. 2. Členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu. ... 4. Členské štáty môžu prijať opatrenia na výnimku z odseku 2 v súvislosti s určitou danou službou informačnej spoločnosti, ak sú splnené tieto podmienky: (a) opatrenia sú: (i) nevyhnutné pre jeden z týchto dôvodov: – verejného záujmu, najmä z dôvodu prevencie, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov, vrátane ochrany neplnoletých osôb a boja proti všetkým formám podnecovania nenávisti z dôvodu rasy, pohlavia, náboženstva alebo štátnej príslušnosti a hanobenia ľudskej dôstojnosti jednotlivých osôb, – ochrany zdravia obyvateľstva, – verejnej bezpečnosti, vrátane zabezpečenia bezpečnosti a obrany štátu, – ochrany spotrebiteľov, vrátane investorov; (ii) prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti, ktorá škodí cieľom uvedeným v bode (i) alebo, ktorá predstavuje skutočné a závažné riziko poškodenia týchto cieľov; (iii) primerane týmto cieľom; (b) pred prijatím predmetných opatrení a bez dopadu na súdne konania, vrátane predbežných konaní a aktov vykonávaných v rámci vyšetrovania trestných činov, členský štát: – požiadal členský štát uvedený v odseku 1, aby prijal opatrenia a tento takého opatrenia neprijal, alebo boli neprimerané, – oznámi Komisii a členskému štátu uvedenému v odseku 1 svoj úmysel prijať také opatrenia. ...“
- 11 Článok 14 ods. 3 tejto smernice, ktorý sa uplatňuje v prípade poskytovania služby informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby: „Tento článok nemá vplyv na možnosť súdu alebo správneho orgánu požiadať poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov, a nemá vplyv ani na možnosť členských štátov, aby začali konanie, ktoré by nariadilo odstránenie alebo znemožnenie prístupu k informáciám.“
- 12 Odôvodnenie 8 smernice znie: „Cieľom tejto smernice je vytvoriť právny rámec na zabezpečenie voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi[,] a nie harmonizovať oblasť trestného práva ako takého.“ Jej odôvodnenie 45 znie: „Obmedzenia zodpovednosti sprostredkovateľov – poskytovateľov služieb, ktoré sú ustanovené v tejto smernici, nemajú vplyv na možnosť vydávať príkazy rôznych druhov; takéto príkazy môžu mať najmä podobu nariadení súdov alebo správnych orgánov, ktoré požadujú ukončenie alebo predchádzanie akémukoľvek porušeniu, vrátane odstránenia nezákonných informácií alebo znemožnenia prístupu k nim.“ Napokon jej odôvodnenie 48 znie: „Táto smernica nemá žiadny vplyv na možnosť členských štátov požadovať od poskytovateľov služieb, ktorí ukladajú informácie poskytnuté príjemcami ich služieb na hosťovských počítačoch, aby uplatňovali povinnosti týkajúce sa starostlivosti, ktorú je možné od nich odôvodnene očakávať a ktoré sú špecifikované vnútroštátnym právom, s cieľom odhaľovať a predchádzať určitým druhom nezákonných činností.“

- 13 V rozsudku z 9. novembra 2023 vo veci Google Ireland Limited, Meta Platforms Ireland Limited a Tik Tok Technology Limited/Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria) (C-376/22) Súdny dvor Európskej únie dospel k záveru, v bodoch 42 až 44, že „smernica 2000/31 ... spočíva na uplatňovaní zásad kontroly v členskom štáte pôvodu a vzájomného uznávania, takže v rámci koordinovanej oblasti definovanej v článku 2 písm. h) tejto smernice sú služby informačnej spoločnosti regulované iba v členskom štáte, na ktorého území majú poskytovatelia týchto služieb sídlo“, z čoho vyplýva, že „v dôsledku toho na jednej strane prináleží každému členskému štátu ako členskému štátu pôvodu služieb informačnej spoločnosti regulovať tieto služby a z tohto dôvodu chrániť ciele všeobecného záujmu uvedené v článku 3 ods. 4 písm. a) bode i) smernice 2000/31“ a že „na druhej strane v súlade so zásadou vzájomného uznávania prináleží každému členskému štátu ako členskému štátu určenia služieb informačnej spoločnosti, aby neobmedzoval slobodu poskytovania týchto služieb vyžadovaním dodržiavania dodatočných povinností prijatých v koordinovanej oblasti“. Z týchto dôvodov Súdny dvor rozhodol, že „článok 3 ods. 4 smernice 2000/31/ES ... sa má vykladať v tom zmysle, že ... všeobecné a abstraktné opatrenia týkajúce sa kategórie určitých služieb informačnej spoločnosti, ktoré sú opísané všeobecne a ktoré sa uplatňujú bez rozdielu na každého poskytovateľa tejto kategórie služieb, patria pod pojem opatrenia, ktoré sú ‚prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti‘ v zmysle tohto ustanovenia“.
- 14 Žalobkyne po prvé tvrdia, že ustanovenia napadnutého dekrétu, ako aj ustanovenia zákona z 30. júla 2020, ktoré tiež vznesením námietky napádajú, porušujú ciele smernice 2000/31/ES, keďže sa nimi zavádza postup, ktorý má správny orgán umožniť vyzvať osobu, ktorej činnosť spočíva v editovaní obsahu online komunikačnej služby, aby ukončila trestný čin.
- 15 V tomto ohľade sa však napadnutými ustanoveniami v rozsahu, v akom upravujú postup, v rámci ktorého môže správny orgán vyzvať poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti, aby ukončili porušovanie práva, a v prípade nesplnenia výzvy postúpiť vytýkané porušenia súdu, samými osebe nestanovujú žiadne pravidlá týkajúce sa podstaty predmetnej povinnosti. V dôsledku toho a v tomto rozsahu ich nemožno považovať za nepriaznivo ovplyvňujúce slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z dôvodov, ktoré patria do „oblasti koordinovanej“ smernicou 2000/31/ES, keďže táto smernica, ako vyplýva z ustanovení citovaných v bodoch 11 a 12, nemá vplyv na možnosť súdu alebo správneho orgánu v súlade s právnymi systémami členských štátov požadovať od poskytovateľa služieb, aby ukončil porušovanie práva alebo zabránil porušovaniu práva. Žalujúce spoločnosti teda nemajú dôvod tvrdiť, že napadnuté ustanovenia tým, že upravujú mechanizmus, ktorý správny orgán umožňuje vyzvať poskytovateľa služieb, aby ukončil porušovanie práva, sú protiprávne z dôvodu, že porušujú ciele článku 3 smernice 2000/31/ES.
- 16 Žalujúce spoločnosti však po druhé tvrdia aj to, že sporné ustanovenia sa neobmedzujú len na stanovenie postupu, ktorý správny orgán umožňuje nariadiť poskytovateľovi služieb, aby ukončil porušovanie práva, ale vzhľadom na

skutkovú podstatu predmetného trestného činu, spresnenú doplnkom k článku 227-24 code pénal (trestný zákonník) z ustanovení loi du 30 juillet 2020 (zákon z 30. júla 2020) uvedených v bode 2, majú aj ten účinok, že poskytovateľom služieb usadeným v iných členských štátoch Európskej únie ukladajú povinnosť zaviesť technické prostriedky na blokovanie prístupu maloletých osôb k obsahu, ktorý šíria. V tomto smere odpoveď, ktorú treba dať na žalobný dôvod založený na porušení cieľov smernice 2000/31/ES, závisí vzhľadom na znenie tejto smernice, ako ho vykladá Súdny dvor Európskej únie v rozsudku uvedenom v bode 13, od odpovedí na otázky [formulované vo výroku] [omissis]:

[omissis] [Opakovanie otázok vo výroku]

- 17 Tieto otázky sú rozhodujúce pre riešenie sporu, o ktorom má Conseil d'État (Štátna rada) rozhodnúť. Predstavujú závažný problém. V dôsledku toho je potrebné predložiť ich Súdnemu dvoru Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a až do jeho rozhodnutia prerušiť konanie o žalobách,

ROZHODLA:

Článok 1: Vstup do konania združení „Osez le féminisme“, „Le Mouvement du Nid“ a „Les Effronté-e-s“ na strane žalovanej sa pripúšťa.

Článok 2: Konanie o žalobách podaných spoločnosťami Webgroup Czech Republic a NKL Associates, s. r. o., sa prerušuje, až kým Súdny dvor Európskej únie nerozhodne o týchto otázkach:

a) Po prvé majú sa ustanovenia trestného práva, najmä všeobecné a abstraktné ustanovenia, ktoré označujú určité konanie za trestný čin, ktorý možno stíhať, považovať za ustanovenia spadajúce do „oblasti koordinovanej“ smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000, ak sa môžu uplatniť tak na konanie poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti, ako aj na konanie akejkoľvek inej fyzickej alebo právnickej osoby, alebo treba vzhľadom na to, že jediným cieľom smernice je harmonizácia určitých právnych aspektov týchto služieb bez harmonizácie oblasti trestného práva ako takej a že sa v nej stanovujú len požiadavky uplatniteľné na služby, dospieť k záveru, že takéto trestnoprávne ustanovenia nemožno považovať za požiadavky uplatniteľné na prístup k službám informačnej spoločnosti, ktoré patria do „oblasti koordinovanej“ touto smernicou, a na výkon ich činnosti? Konkrétne povedané, patria do tejto „koordinovanej oblasti“ trestnoprávne ustanovenia určené na zabezpečenie ochrany maloletých osôb?

b) Má sa skutočnosť, že sa editorom online komunikačných služieb ukladá povinnosť zaviesť prostriedky, ktoré majú maloletým osobám zabrániť v možnosti prístupu k pornografickému obsahu, ktorý šíria, považovať za spadajúcu do „oblasti koordinovanej“ smernicou 2000/31/ES, ktorou sa harmonizujú len niektoré právne aspekty príslušných služieb, keďže sa táto povinnosť síce týka výkonu činnosti služby informačnej spoločnosti, pretože sa týka správania poskytovateľa, kvality alebo obsahu služby, ale netýka sa zriadenia

poskytovateľov služieb, ani komerčnej komunikácie, ani zmlúv uzatváraných elektronicky, ani zodpovednosti sprostredkovateľov, ani kódexov správania, ani mimosúdneho urovnávania sporov, ani súdnych prostriedkov nápravy a spolupráce medzi členskými štátmi, a netýka sa teda žiadnej z otázok upravených harmonizačnými ustanoveniami jej kapitoly II?

c) Ak je odpoveď na predchádzajúce otázky kladná, ako sa majú zosúladiť požiadavky vyplývajúce zo smernice 2000/31/ES s požiadavkami vyplývajúcimi z ochrany základných práv v Európskej únii, konkrétne s ochranou ľudskej dôstojnosti a najlepšieho záujmu dieťaťa, zaručených článkami 1 a 24 Charty základných práv Európskej únie a článkom 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ak samotné prijatie individuálnych opatrení prijímaných voči danej službe podľa všetkého nemôže zabezpečiť účinnú ochranu týchto práv? Existuje všeobecná zásada práva Európskej únie, ktorá by členské štáty oprávňovala prijať, najmä v naliehavých prípadoch, opatrenia – vrátane všeobecných a abstraktných opatrení vo vzťahu ku kategórii poskytovateľov služieb – na ochranu maloletých osôb pred ohrožovaním ich dôstojnosti a integrity, s tým, že sa v prípade potreby odchyľia od zásady regulácie poskytovateľov služieb, na ktorých sa vzťahuje smernica 2000/31/ES, štátom ich pôvodu, ktorá sa stanovuje v danej smernici?

[omissis]

[Procesné údaje]